

๑

ผมจะแต่งงาน

ร่างแบบบางนำทะนุถนอมของเด็กสาวหน้าตาน่ารักคนหนึ่งกำลัง
สะอื้นไห้ ใบหน้าที่มักจะมึนรอยยิ้มอยู่เสมอกำลังเปราะอะเปราะไปด้วยน้ำตา
แห่งความเสียใจ มีอบางชาวสะอาดเช่นเดียวกับผิวเนื้อทั่วกายยกขึ้นปาด
น้ำตาออกจากใบหน้าของตนอย่างลวกๆ และการกระทำนั้นก็ยิ่งทำให้ผิว
สัมผัสบริเวณแก้มของเด็กสาวซึ่งสวมเสื้อนักเรียนปักชื่อ ‘นางสาวลลนา
เกตน์สิรี’ ยิ่งแดงกำดูน่าสงสารเข้าไปใหญ่

หม่อมเจ้ากิตติกรในชุดนักเรียนชั้นมัธยมปลายมองเด็กสาวที่มีอายุ
เท่ากันโดยไม่พูดอะไร ได้แต่มองและมอง จนกระทั่งเด็กสาวเงยหน้ามอง
ตอบเขา ก่อนสายตาของเธอจะเปลี่ยนจากความเสียใจเป็นอาการหึงอ้อน
และฟุ้งเฟ้อ

‘ไฉ่ติ ฉันทบอเลิกดลแล้ว ฮึก เพิ่งบอเลิกไปเมื่อกั๊ตอนคาบโไฮมรุม
ฮือๆ’

พูดจบเด็กสาวก็กลับไปเบะปากร้องไห้อีกครั้ง จนคนเป็นราชินิกุลมอง
เห็นน้ำตาแห่งความเสียใจหยดเหมะๆ ลงบนกระโปรงนักเรียนเสมอเข้า

สี่ซั่มของเธอ

‘...แล้วเลิกทำไม ดลมันทำอะไรแกเธอ’ มือแข็งแรงของคนตัวสูงกว่า ยกขึ้นจับศีรษะของเพื่อนสาวคนสนิท ก่อนจะโยกศีรษะได้รูปไปมาเบาๆ อย่างที่ชอบทำ

‘ก็แม่มันอะ! ฮือๆ แม่มันบอกว่าฉันจน พอมันมาแล้ว ฉันก็เลยบอก เลิกแหม่งเลย โฮๆ’

‘แล้ว...แกจะเสียใจทำไม ที่เขาพูดมันก็ถูกแล้วไม่ใช่เธอ’

ใบหน้าแดงระเรื่อหันกลับมามองหม่อมเจ้ากิตติกรอีกครั้งอย่างไม่พอใจ และด้วยกิริยานั้นก็ทำให้ผมเบียดยาวสองข้างที่ถูกถักเอาไว้อย่างเรียบร้อยสลับกับการเคลื่อนไหวของผู้เป็นเจ้าของทันที

‘ไอ้ดี! แกว่าฉันเธอ คนอื่นด่าฉันยังไม่เจ็บปวดเท่านี้เลยนะ!’

หม่อมเจ้ากิตติกรหัวเราะ ก่อนจะเดินเข้าไปหย่อนตัวนั่งเคียงข้างคนข้างเหวี่ยง แล้วเริ่มพูดปลอบ

‘เอาน่า ใครจะว่ายังไงก็ช่างเขาสี มันก็แค่คำพูดคน’

‘ไม่ได้! ฮือๆ เพราะตั้งแต่เกิดมาก็มีแต่ดลนี่แหละที่หลงเข้ามาจับฉัน ถ้าพลาดจากมัน ก็ฉันก็ต้องขึ้นคานลิวะ หม่อมมายังชอบแข่งให้ฉันขึ้นคานอยู่ด้วย’

ราชินิกุลหนุ่มเมื่อได้ฟังก็ขำใหญ่ เพิ่งเข้าใจในตอนนั้นเองว่าที่เพื่อนร้องห่มร้องไห้เสียใจจนน้ำตาแทบท่วมโรงเรียน ไม่ใช่เพราะเสียใจที่อกหัก และไม่ได้เสียใจเพราะโดนด่าว่าจน แต่แค่กลัวว่าตัวเองจะต้องขึ้นคานต่างหาก

‘แกนี่หน้า ผู้หญิงแบบนี้ก็มีด้วยเธอ ฮ่าๆๆ’

เด็กสาวมองคนหัวเราะอย่างค้อนๆ ก่อนสมองจะบึงอะไรได้ ทำให้สายตาที่เธอใช้มองคนข้างกายเปลี่ยนไปจากในตอนแรกอย่างสิ้นเชิง

‘ไม่รู้ล่ะ! ยังไงชะ ชาตินี้ไอ้ลูกไม้จะไม่ยอมขึ้นคานเด็ดขาด!’

ว่าจบมือเล็กๆ นั้นก็คล้องแขนหม่อมเจ้ากิตติกรเอาไว้อย่างถือสิทธิ์

ว่าเป็นเพื่อน เด็กหนุ่มผู้ไม่คุ้นชินกับการโดนใครแตะเนื้อต้องตัวจึงถึงกับสะดุ้ง แต่ท้ายที่สุดก็ยินยอมรับสัมผัสของคนข้างกายแต่โดยดี...ก็เขาน่ะเคยซัดใจเด็กสาวคนนี้เสียเมื่อไรกันล่ะ

‘ไอ้ดี! ถ้าเราอายุสามสิบแล้วยังโสดเหมือนกันทั้งคู่ เรามาแต่งงานกันเถอะ!’

คำพูดนั้นทำให้คนฟังนิ่งค้างอย่างตกใจอีกครั้ง เด็กหนุ่มจ้องมองลึกลงไปในวดวงตากลมจมน้ำตาของเพื่อน ก่อนจะอุทานออกมาเสียงแผ่ว

‘ฮะ...เฮ้ย...’

‘ไม่เฮ้ยหรือ! สัญญากันแล้วนะดี ถ้าตอนนั้นเราสองคนไม่มีใคร...ก็ต้องมาแต่งงานกับฉันนะ!’

ร่างสูงโปร่งสะดุ้งตกใจตื่น นัยน์ตางงวยลี้มมองเพดานห้องบรรทมกว้าง แลเห็นไฟระย้าบนเพดานสูงกำลังสะท้อนแสงวิบวับกับแสงของโคมไฟข้างเตียง ตาสีน้ำตาลไหม้กะพริบถี่พร้อมเสียงหัวใจตรงอกซ้ายที่เต้นรัวเร็ว ก่อนคนเป็นราชินิกุลจะถอนหายใจออกมาครั้นรู้แน่แท้ใจแล้วว่าเหตุการณ์เมื่อครู่เป็นเพียงภาพนิมิต มิใช่ความจริง

‘...ฝัน’

หม่อมเจ้ากิตติกรบอกตัวเองในใจ คล้ายกับต้องการจะปลอบให้ความปั่นป่วนตรงอกซ้ายลดความตื่นต้นลง ก่อนเขาจะก้าวลงจากที่บรรทมหนาห่ม สวมรองเท้าภายในห้องที่คุณพนักงานในวังวางเตรียมไว้ให้ แล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร เดินตรงไปยังประตูกระจกก่อนผลักออกไปเพื่อก้าวสู่ระเบียงกว้างของห้อง

วรกายสง่าเท่าเขาไปบนราวระเบียงหินอ่อน นัยน์ตาคมของราชินิกุลหนุ่มทอดมองไปยังรั้วขอบฟ้าเมืองนอก ซึ่งบัดนี้พระอาทิตย์ของวันกำลังจะฉายแสงให้แสงสว่างไสวในอีกไม่ช้า พลันภาพฝันเมื่อครู่ของเขากับใครบางคนก็แล่นแวบเข้ามาแทนที่ทุกสรรพสิ่งที่บุรุษหนุ่มกำลังให้ความสนใจ

อยู่ ในความเป็นจริงหม่อมเจ้ากิตติกรไม่เคยหลงลืมคำพูดของเด็กสาวคนนั้น คำพูดที่เป็นดั่งสัญญาซึ่งประทับแน่นอยู่ในใจของหม่อมเจ้าชายเช่นเขาตลอดมา

‘สัญญากันแล้วนะติ ถ้าตอนนั้นเราสองคนไม่มีใคร...แกต้องมาแต่งงานกับฉันนะ!’

มุมปากสีอ่อนของหม่อมเจ้ากิตติกรระตุกยิ้ม ก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นหนึ่งเรียบอีกครั้ง เมื่อสมมองก็ยกขึ้นไปยังเหตุการณ์เมื่อสองวันก่อน ระหว่างเขากับพระปิตุจฉา...ไม่สิ หม่อมพิลาสลักษณะต่างหาก

‘ชายติ ป้าอยากให้คุณชายติเสกสมรส’

‘ว่าจะไรนะคะหม่อมป้า เสกสมรสใช้ไหม ชายได้ยินไม่ถนัด’

‘ใช่ ป้ากับท่านลุงจักรเห็นตรงกันว่าชายติควรเสกสมรสได้แล้ว อายุก็ปาเข้าไปตั้งยี่สิบหก ไม่คิดจะตบจะแต่งกับใครบ้างเลยหรือยัง?’

‘...ยังไม่หมีคะหม่อมป้า ชายยังชอบอยู่แบบหนุ่มโสด’

‘รีชายเป็นเกย์?’

‘เปล่าค่ะ ชายเป็นหนุ่มทั้งแท้ แต่แค่ยังหาใครที่ถูกใจไม่ได้’

‘ป้ามี เตรียมหาให้แล้ว รอแค่ชายติเอ่ยตกลง หากชายจะแย้งไม่ยอมตบแต่งกับคนที่ป้าหาให้ ชายก็ไปพาสาวที่จะแต่งด้วยมาให้ป้าดูตัว ไม่อย่างนั้นป้าจะจับชายคลุมถุงชนให้สิ้นเรื่องสิ้นราวกันไป’

‘...จำเป็นมากหรือคะที่ชายต้องแต่งงานตอนนี้’

‘ไม่จำเป็นสำหรับป้า แต่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับราชสกุล ‘นรังสรรค์’ ของชาย ชายคิดดีแล้วหรือลูก ที่จะปล่อยให้ราชสกุลสุดสายป่านที่ตัวชายเท่านั้น อย่าลืมนึกว่าชายเป็นลูกชายคนเดียวในราชสกุลนรังสรรค์ของเราะ หน้าทีสียสายราชสกุลคือภาระที่ชายต้องกระทำ ไม่ว่าชายจะเห็นสมควรหรือไม่’

‘...ชายเข้าใจแล้วค่ะ ตกลงชายจะแต่ง...เร็วๆ นี้หม่อมป้าก็เตรียมรับขวัญหลานสะใภ้ไว้ได้เลย’

“ตื่นบรรทมแล้วหรือเพคะท่านชาย”

เสียงคันทูของต้นห้องเอ่ยถามไล่หลัง เมื่อหม่อมเจ้ากิตติกรหันมอง ก็เห็นหญิงชราวัยหกสิบกว่าๆ ยืนในท่าสำรวมพลางจ้องมองมา ผมเส้นขาว ปกคลุมแน่นอยู่บนศีรษะนั้น ร่างกายอ่อค่อมตามวัย สวมเสื้อสีครีมแขนสามส่วน ถัดจากปกเสื้อคอบัวมาทางอกซ้ายมีเข็มกลัดตราพระนาม ซึ่งคุณพนักงานทุกคนในวังนรังสรรค์จะใช้กลัด เป็นสัญลักษณ์พระนามย่อ น.ร.ส. อันย่อมาจากพระนามเต็มของต้นราชสกุลและชื่อของวัง

“ตื่นเดี๋ยวนี้เองคุณสาย”

คุณสายหรือคุณสายสร้อยไข่มต้รับคำ ก่อ่นลอบสังเกตท่าทีของ เจ้าชีวิตซึ่งหันกลับไปสนใจวิวด้านนอกกระเบื้องอีกครั้ง

“ท่านชายทรงไม่สบายพระทัยเรื่องอะไรหรือเปล่าเพคะ ปกติจะตื่นบรรทมสายกว่านี้ นี่ยังเข้ามัตอยู่เลย”

หม่อมเจ้ากิตติกรยิ้มรับในความเป็นห่วงของต้นห้อง ก่อ่นจะทอดสายตาออกไปไกลกว่าเก่า เพื่อรับเอาแสงอาทิตย์อ่อนๆ ที่กำลังทอรัศมีสีทองย้อมไปทั่วตัววังนรังสรรค์

“ชายกำลังคิดว่าคงถึงเวลาที่ชายจะแต่งงานแล้วจริงๆ”

เสียงนุ่มเอ่ยตอบอย่างอารมณ์ดีเพราะคนพูดกำลังนึกถึงใครบางคน แต่คนฟังอย่างคุณสายสร้อยกลับยิ่งใคร่สงสัยในคำตอบเข้าไปใหญ่

“ทรงตำริจะเสกสมรสหรือเพคะ ถ้าอย่างนั้น หม่อมฉันขอบังอาจทูลถามได้ไหมว่าหญิงสาวที่แสนโชคคิคนั้นคือใคร”

หม่อมเจ้ากิตติกรยิ้มเขิน แต่คุณสายสร้อยคงไม่มีทางได้เห็นชายหนุ่มจับจ้องมองพระอาทิตย์อ่อน และภาพนั้นก็ทำให้เขานึกถึงหญิงสาวคนหนึ่ง ซึ่งเปรียบเสมือนพระอาทิตย์ที่ให้ความอบอุ่นในหัวใจของเขาตลอดมา

“ไม่ไกลไม่ไกลนี้แหละครับคุณสาย แต่ชายยังไม่รู้เลยว่าเขาจะยอมมาเป็นหม่อมของชายหรือเปล่า”

๒

ร้านหนังสือรุ่นกลืน

บรรยากาศเย็นชื่นในช่วงหกโมงเช้าบนถนนสุขุมวิทแออัดยัดเยียดไปด้วยการจราจรที่ติดขัด รถรากว่าร้อยๆ คันติดยาวเป็นพืด ทำให้เช้าวันเสาร์ที่แสนเย็นสบายอย่างเช่นวันนี้กลายเป็นเช้าที่น่าเบื่อหน่ายไปในทันที หม่อมเจ้ากิตติกรเองก็เป็นหนึ่งในคนที่คิดแบบนั้น เพราะบัดนี้ชายหนุ่มผู้ยังไม่คุ้นชินกับถนนหนทางในกรุงเทพฯ กำลังติดแหง็กอยู่บนรถหรูสัญชาติยุโรปของเขา ซึ่งมีน้ําคังเต็งติดไฟแดงอยู่บนถนนสายหลักใจกลางกรุงแบบนี้มาราวครึ่งชั่วโมงแล้ว

‘นี่ขนาดเป็นเช้าวันเสาร์นะเนี่ย’

ราชินิกุลหนุ่มครวญในใจ แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงเอื้อมมือไปเปิดเพลงในรถ หวังใช้เสียงเพลงบรรเลงกล่อมจิตกล่อมใจให้คลายความเบื่อหน่ายลง ท่วงทำนองเพลง “Thinking Out Loud” ที่ดังขึ้นซ้ำๆ กำลังตอบรับกับปลายนิ้วมือของหม่อมเจ้ากิตติกรซึ่งจับพวงมาลัยรถเอาไว้หลวมๆ นิ้วเรียวยาวสะอาดเคาะเบาๆ ไปตามจังหวะเพลงแสนหวาน ยิ่งเนื้อเพลงบรรเลงบอกเล่าถ้อยคำเท่าไร ราชินิกุลหนุ่มก็ยิ่งคิดถึงภาพของใครบางคน

ทับซ้อนบทเพลงขึ้นมา พลันนั้นมุมปากของคนไม่ค่อยยิ้มก็ยกขึ้นแย้มสรวลอย่างอารมณ์ดี

‘หลอกหลอนกันได้ตลอดเวลาเลยนะ’

ร้าน Grunglin Cafe ซีนี้นั้นคนกรุงเทพฯ คงยังไม่ค่อยมีใครรู้จักนัก เพราะร้านเพิ่งเปิดได้แค่เดือนกว่าๆ ตัวร้านเป็นทาวนโฮมสามชั้นสองคูหา ตกแต่งอย่างมีเอกลักษณ์ด้วยโทนดำของเนื้อไม้ขัดเงาสีโตนีล English Contemporary Vintage แต่ก็มีกลิ่นอายของร้านแบบ French Bistro ร่วมด้วย ร้านตั้งอยู่ริมซอยสุขุมวิท ๕๕ เปิดให้บริการเป็นร้านกาแฟและชาอังกฤษ มีเค้กและขนมหวานเพื่อรับประทานคู่กัน ชั้นสองและสามเปิดเป็นห้องสมุดเล็กๆ ไว้ให้บริการคนมาดื่มกาแฟและชาด้านล่าง โดยจะแยกชั้นเป็นแต่ละภาาอย่างชัดเจน

กริ่งกริ่งๆ!

เสียงระฆังใบเล็กที่แขวนอย่างมีสไตล์อยู่ตรงประตูร้านดังขึ้น เป็นสัญญาณบอกแก่คนในร้านว่าลูกค้าคนแรกมาถึงแล้ว พนักงานผู้ทำหน้าที่เป็นทั้งบาร์ิสต้าและเด็กเสิร์ฟประจำร้านหันมองผู้มาใหม่ ก่อนเขาจะรีบเดินออกมาต้อนรับแขกกิตติมศักดิ์ซึ่งเป็นที่คุ้นเคยคนสำคัญของร้านในทันที

“ท่านชาย”

หม่อมเจ้ากิตติกรส่งยิ้มให้เด็กหนุ่มอายุราวยี่สิบต้นๆ ก่อนจะเอ่ยทักทายอย่างไม่มีช่องว่างระหว่างวรรณะ “ไหนท ไม่ได้อยู่หรือ”

นี่อีกอึกเมื่อได้ยินคำถามและคำทักทายแสนธรรมดาของหม่อมเจ้ากิตติกร ก่อนน้องชายของคนที่ถูกถามถึงจะตอบกลับไปพร้อมท่าทีที่ดูไม่เป็นธรรมชาติเอาเสียเลย “อยู่...เอ่อ...อยู่พระเมืองบนพะยะค่ะท่านชาย”

ราชินิกุลหนุ่มมองคนพูดผิดๆ ฤกษ์ๆ ที่กำลังยกมือลูบท้ายทอยอย่างเขินๆ ก่อนจะหัวเราะ

“พะยะค่ะเขาไม่ใช้กันแล้วหน แล้วจะให้บอกอีกกี่ครั้งจะให้พูดธรรมดา

นทเป็นน้องไอ้ไม้ก็เหมือนเป็นน้องพี่ด้วย” คนสูงศักดิ์กล่าวอย่างไม่ถือตัว
“ตกลงไม้อยู่ข้างบนใช่ไหม”

นทก็โค้งรับงกๆ เงิ่นๆ ด้วยไม่รู้จะพูดหรือวางตัวอย่างไร ได้แต่มอง
ตามร่างสูงโปร่งของหม่อมเจ้ากิตติกรที่หมุนตัวเดินขึ้นบันไดนโปียงชั้นสอง
เพื่อไปพบ ‘ลัลนา’ พี่สาวของเขา

นักศึกษาจบใหม่แบบนทที่อดชื่นชมเพื่อนของพี่สาวไม่ได้ ก็ทำนชาย
กิตติกรทั้งรูปหล่อในแบบที่ผู้ชายด้วยกันยังต้องยอมรับ ท่าทาง คำพูด
และการวางตัวก็สมเป็นเจ้า แถมยังเรียนจบปริญญาโทจากต่างประเทศอีก
แม้จะรู้จักและได้เจอกันบ่อยๆ สมัยที่เขาายังเด็ก แต่นทก็ยังไม่คุ้นชินที่จะ
สนทนากับเจ้านายชั้นสูงแบบหม่อมเจ้ากิตติกร นรังสรรค์ อยู่ดี

‘ต่างกับพี่สาวเราลิบลับเลยนะท่านชายเนี่ย ทั้งที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่
อนุบาลยันจบปริญญาโทแท้ๆ’

หม่อมเจ้ากิตติกรก้าวขึ้นบันไดด้วยจังหวะเท้าที่สม่ำเสมอ สองหูได้ยิน
เสียงเพลงภายในร้านที่เปิดคลอเพื่อสร้างบรรยากาศเบาๆ คิ้วเข้มของ
ราชินิกุลหนุ่มขมวดเข้าหากันอย่างไม่แน่ใจ ก่อนจะพยายามสดับฟังทำนอง
เพลงอีกครั้งเพื่อคลายความเคลงใจของตนเอง

When your legs don't work like they used to before

And I can't sweep you off of your feet

Will your mouth still remember the taste of my love?

Will your eyes still smile from your cheeks?

‘เพลง “Thinking Out Loud” อีกแล้วหรือ’

ราชินิกุลหนุ่มคิด ก่อนจะมีบางกับบทเพลงที่เปิดคลออยู่ภายในร้าน
ซึ่งบัดนี้ทำนองเพลงซำโรว์แมนติกนั้นกำลังนำพาร่างสูงของเขาเดินก้าวเข้าไป

ยังบริเวณห้องสมุดบนชั้นสองเพื่อพบกับคนที่เขาต้องการเจอตัว

หญิงสาวในชุดเอี้ยมยีนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดี่ยวเรียวยาวหน้าต่างตรง
สุดทางเดินของห้อง รอบตัวของเธอมีก่องกระดาดและหนังสือมากมาย
วางเรียงซ้อนตั้งเป็นชั้นเต็มไปหมด คงจะมีเพียงด้านหลังของเธอเท่านั้นที่อยู่
ชิดติดชั้นหนังสือซึ่งสูงจดเพดานห้อง แสงอาทิตย์อ่อนๆ จากด้านนอกบาน
หน้าต่างทรงสูงทอแสงสีทองลงมายังร่างแบบบางผิวขาวผ่อง เส้นผม
สีน้ำตาลเข้มธรรมชาติของเธอจึงดูอ่อนลงอย่างน่าอัศจรรย์ใจ และยิ่งทำให้
ร่างนั้นดูสว่างจับตาคนมองเข้าไปอีก

พลันเสียงเพลงที่ยังคงบรรเลงอยู่ในร้านก็ดังแทรกเข้ามาในวงค์
ของคนสูงศักดิ์

And darling, I will be loving you 'til we're seventy

*And baby, my heart could still fall as hard at
twenty-three*

หม่อมเจ้ากิตติกร ยิ้มรับเนื้อเพลงหวานหูนั้น

'ไม่ใช่แค่อายุยี่สิบสามหรอก เพราะความรู้สึกภายในใจของเขาเกิด
ขึ้นมานานกว่านั้นมาก'

ชายหนุ่มคิดไปตามเพลงหวานที่ได้ยิน พอดิกับที่คนถูกมองค่อยๆ
เงยหน้าขึ้นมาเมื่อเธอรู้สึกได้ว่ามีคนกำลังจ้องมองอยู่

นัยน์ตาสองคู่สบกันอย่างตั้งใจ ท่ามกลางเสียงหัวใจของฝ่ายชายที่
เต้นรัวเร็วจนผิดปกติ ราชินิกุลหนุ่มไม่อาจจะสายตาไปจากดวงหน้ารูปไข่
สะอาดใสไร้ริ้วผ้านั้นได้ คิ้วอ่อนโค้งสวยได้รูปหนุ่มให้ดวงหน้าของเธอหวาน
ละมุนละไมไม่แข่งกระด้าง จมูกโด่งพองาม แม้ไม่ได้เป็นสันสูงอย่างเหม่อม
ผมทองหรือชาวยุโรป แต่ก็ได้งามรับรูปหน้า และนัยน์ตาสดใสที่เขามักจะ
อ่านอารมณ์ออกได้โดยง่าย

หม่อมเจ้ากิตติกรเริ่มประหวั่นพรึ่นพรึงยามใช้ดวงตาของเขาพินิจ-
พิเคราะห์ไปยังแต่ละส่วนของใบหน้านั้น แต่ยังไม่ทันที่เขาจะพูดอะไรเพื่อ
แก้แค้น หญิงสาวที่จ้องมองมาก็ชิงพูดเสียก่อน

“...แตกข่าวมายัง”

เกิดความเงิบขึ้นทั่วอาณาบริเวณครั้นสิ้นสุดถ้อยคำถามของ
หญิงสาว จนกระทั่งคนพูดเริ่มงงกับความเงิบของอีกฝ่าย

หม่อมเจ้ากิตติกรที่ยังคงนิ่งค้างอยู่แทบจะหัวเราะก๊าก ที่เขาไม่ตอบ
ไม่ใช่เพราะเจอคำถามฉงนของใครตรงหน้า เพราะคำถามแบบนี้
เป็นคำถามที่เขาคุ้นเคยเสียแล้วในบรรดากลุ่มเพื่อนด้วยกัน แต่เหตุที่นิ่งนาน
เพราะเขากำลังไปไม่เป็นต่างหาก

‘ก็คนออกสู่หอนกับเพลงมาตลอดทางตั้งแต่ออกมาจากวัง จู่ๆ มาเจอ
คำถามหักทลายแบบนี้ ใครจะไม่ช็อกกันล่ะ’

ลึลนามองคนที่เอาแต่เงิบด้วยสีหน้าสงสัย ก่อนจะถอนใจแล้ว
ก้มลงมองหนังสือปกแข็งในมือซึ่งหญิงสาวสั่งให้เพื่อนที่อังกฤษส่งมาให้ โดย
ไม่คิดสนใจคนสูงศักดิ์อีก ราวกับเขาเป็นแค่อากาศธาตุไร้ซึ่งความสำคัญ

หม่อมเจ้ากิตติกรเห็นนัยน์ตาหวานหลบลงต่ำก็มอมองหนังสือในมือ
ต่อ เขาจึงเดินเข้าไปใกล้ตัวเธอด้วยฝีเท้าเบาจนแทบไม่ได้ยินเสียง จับจ้อง
มองคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเตี้ยในระยะกระชั้นชิด เรียกง่ายๆ คือยื่นค้ำหัว
กันเลย

“ฉันว่าแกชักจะเจ้าศเจ้าอย่างเกินไปแล้วนะไอ้ติ” ลึลนาพูดทิ้งที่ตา
ยังจับจ้องอยู่ที่หนังสือเล่มหนาในมือ “ไม่คิดว่าพอกลับมาไทยแกจะกลายเป็น
เป็นคนแบบนี้ ทั้งที่ตอนอยู่นอกยังคลั่งความเสมอภาคอยู่เลยแท้ๆ ไอ้คน
กลับกลอก ลึนสองแฉก!”

หม่อมเจ้ากิตติกรแยมยิ้มที่โดนตำหนิยาวเป็นชุดเพียงเพราะไม่ได้
ตอบคำถามของเธอเท่านั้น

“ยังไม่ได้แตก ฉันมาคุยธุระแล้วรอดแตกพร้อมแก”

หม่อมเจ้ากิตติกรตอบกลับ แลเห็นริมฝีปากของคนดำเขาเป็นชุดเมื่อครู่ก็ยิ้มอย่างพอใจ ก่อนใบหน้าของเธอจะเงยมองตอบเขาอีกครั้งพร้อมปิดหนังสือเล่มหนาในมือที่กางเอาไว้ดังตึก

“จ้ะค่อยนำคุยด้วยหน่อย”

ลัลนากล่าวก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วพายมือไปอีกทางอย่างต้องการให้เกียรติคู่สนทนา

“นั่นเชิญว่าธุระที่ไซไฟตตรงระเบียบด้านหน้าเพคะ...ท่านชาย”

ลัลนาเดินกลับขึ้นมาบนชั้นสองพร้อม Cake Stand สามชั้นซึ่งอัดแน่นไปด้วยเค้กเก๋ก่ากิน ก่อนร่างสูงของหนีน้องชายแท้ๆ ซึ่งมีอายุห่างกันสามปี จะเดินตามขึ้นมาพร้อมเสิร์ฟชาให้แขกสูงศักดิ์ที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่างบริเวณชั้นสอง

“เอิร์ลเกรย์แต่เช้าเลยหรอ”

ลัลนาเบิกตามองคนซัดใจก่อนจะตอบ พร้อมวาง Cake Stand ไว้บนโต๊ะ

“นี่ไทยแลนด์ อยากกินอะไรตอนไหนก็ได้ทั้งนั้น เอ้า ไอันท! เสิร์ฟเร็วๆ ดี ไม่งั้นฉันตัดเงินเดือนนะ!”

ลัลนาหันไปไวยน้องชายที่กำลังเสิร์ฟชา แยม สโคน ครีมนั้น และนมในเหยือกใบเล็กให้เพื่อนสนิทของพี่สาว

หม่อมเจ้ากิตติกรยกถ้วยเพื่อดื่มชาชั้นสูงเพียงเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้ามองคนที่กำลังสาละวนอยู่กับเค้กชิ้นเล็กๆ นับสิบบน Cake Stand ตรงหน้า ก่อนหญิงสาวจะเลือกหยิบเจ้าเค้กสีขาวตุ่มนุ่มชิ้นมาชิ้นหนึ่งแล้วส่งให้เขา

“ลองเค้กมะลิตี ไอบัวเพิ่งคิดสูตรมาให้ร้านฉัน เข้ากับเอิร์ลเกรย์มากอะ”

มือแกร่งของคนฟังเอือมรับโดยดี ไม่คิดซัดใจความตั้งใจของ

หญิงสาวตรงหน้าชะงักลง ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้ชอบกินของหวานๆ เท่าไรนัก

“อืม...หอม ไม่ค่อยหวานดีด้วย ฝีมือบัวเหรอเนี่ย”

ลัลนามองท่าทางตื่นเต็นต์ของหม่อมเจ้ากิตติกรอย่างชอบใจ ก่อนจะยกนิ้วตอบเขา แล้วเริ่มเล่าที่มาของเจ้าคับเค็กชิ้นสวยซึ่งเป็นฝีมือของบงกชเพื่อนในกลุ่มซึ่งเรียนอนุบาลมาด้วยกันพร้อมเธอและหม่อมเจ้ากิตติกร

“แน่นอน ตอนนั้นฉันให้มันคิดขนมอีกหลายๆ สูตรเลย แล้วสั่งผูกขาดส่งมาขายที่ร้านฉันเท่านั้น หึๆ ทายซิ ใครกำลังจะรวย”

ราชินิกุลหนุ่มหัวเราะคนโอ้อวดเกินตัว ก่อนจะจัดการคับเค็กมะลิหอมกรุ่นนั้นต่อไป พร้อมกับนั่งฟังอีกคนร่ายยาวตามประสาเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน ‘หลายชั่วโมง’

“คิดไปก็ตลกดีเนอะที่ลูกสาวเจ้าสาวใหญ่แบบโอ้บัวเลือกเป็นแม่ค้าขายขนมหวาน ทำไมมันไม่เอาตั้งค์พ่อไปเล่นหุ้นหรือทำธุรกิจของตัวเองสักอย่างวะดิ ฉันเนี่ยฉันไม่ฉันมีมืออยากเป็นมันซะเองจริงๆ แม่จะลงทุนสร้างหอพักแล้วให้คนมาเช่ารายเดือน นอนกินตั้งค์เป็นเสือนอนกินเลยนะเว้ย แกว่าความคิดฉันโอปะ”

หม่อมเจ้ากิตติกรซึ่งกำลังใช้ทิชชูที่ลัลนาส่งมาให้เช็ดริมฝีปากพยักหน้าตามคำพูดของหญิงสาว แม้เขาจะไม่ได้เห็นด้วยทั้งหมดก็ตาม

“เนอะ เออว่าแต่แกมีฐานะอะไรกับฉัน อยู่บอกนะว่าจะมาเก็บค่าเช่าร้าน นี่มันยังไม่สิ้นเดือนเลยนะ!”

ลัลนาถามอย่างตกใจ ก่อนจะทำสีหน้าไม่พอใจทั้งที่เธอเป็นคนพูดเองเออเองแท้ๆ

ความฝันของลัลนาคือ มีร้าน Grunglin Cafe ร้านเล็กๆ ที่หอมกรุ่นไปด้วยกาแฟและกลิ่นหนังสือ หลังจากเรียนจบ Master of Business Administration จากต่างแดนมาพร้อมสหายชนชั้นสูง เธอก็เดินทางกลับไทยและใช้เงินเก็บทั้งหมดสร้างฝันเป็นร้านแห่งนี้ขึ้นมา ตอนแรกเธอไม่คิดว่าจะเปิดร้านอยู่ใจกลางกรุงแบบนี้ เพราะค่าเช่าที่ในย่านทองหล่อมันแพง

หุจี้ ออกจะมากกว่าเงินเก็บที่เธอจะใช้เปิดร้านด้วยซ้ำ แต่พอดีพอดีที่ หม่อมเจ้ากิตติกรเพื่อนสนิทมีตึกติดริมถนนใจกลางย่านทองหล่ออยู่ ชายหนุ่มจึงเอื้อเพื่อให้เธอเช่าทำร้านในฝันด้วยราคากลางๆ ซึ่งไม่มีฝ่ายไหน ได้กำไรหรือขาดทุน

“เปล่าๆ บอกแล้วไงเรื่องค่าเช่าอะไรนั่นแกไม่ต้องจ่ายก็ได้ ฉันยกให้”

คำพูดของคนสูงศักดิ์ทำให้ลัลนาที่กำลังอารมณ์ดีชะงักทันใด

“เราจะไม่พูดเรื่องนี้กันแล้ว ถ้าแกไม่รับค่าเช่า ฉันก็จะย้ายร้าน เดี่ยวนี้ ไ้้นท! ปิดร้าน!”

ลัลนาที่ตัดสินใจอย่างฉับไวลุกขึ้นจากโต๊ะ ก่อนจะตะโกนเรียก น้องชายที่เปรี้ยวเสมือนทาสของเธอหลายๆ ทว่าหม่อมเจ้าผู้เป็นต้นเหตุ กลับห้ามเธอไว้ก่อน

“ใจเย็นๆ ฉันพูดเล่น นิ่งลงๆ”

ลัลนาไม่ยอม เพราะเธอไม่อยากให้ใครก็ตามมอบความสบายให้ ธุรกิจแรกของเธอ คนบ้าอุดมการณ์แค่ต้องการรู้ว่าหากร้านกาแฟซึ่งเป็น ความฝันนี้ไม่มีใครคอยสนับสนุน มันจะอยู่ไปจนตลอดรอดฝั่งหรือเปล่า หากไม่แล้วเธอก็จะได้ล้มโครงการนี้ แล้วหันไปทำอย่างอื่นที่จะสามารถเลี้ยง ตัวเธอและให้ความเสถียรแก่เงินในกระเป๋าของเธอได้

ทว่าหม่อมเจ้ากิตติกรผู้เป็นเพื่อนสนิทกลับทำให้สิ่งที่เธอตั้งใจไว้ เสียแผนไปหมด เริ่มตั้งแต่เรื่องเปิดร้านที่ทองหล่อแล้ว ตอนแรกหญิงสาว คิดจะเช่าตึกกว้างๆ นอกเมืองออกไปหน่อย เพราะเธอสู้ราคาเช่าพื้นที่ข้างใน เมืองไม่ไหว แต่เพื่อนสนิทกลับเสนอให้เธอเอาตึกเปล่าของเขาไปเปิดร้าน ฟรีๆ มันก็ดีหรือกระนั้นความเป็นจริง แต่นั่นก็หมายความว่าเธอต้องพึ่งพา หม่อมเจ้าชายคนนี้อีกแล้ว กว่าจะจบเรื่องได้เธอกับเขาก็ต้องทะเลาะกัน ยกใหญ่ สุดท้ายจบที่ลัลนาตกลงรับความช่วยเหลือ แต่ราชนิกุลหนุ่มก็ต้อง รับค่าเช่าจากเธอเป็นการตอบแทนเช่นกัน ตอนแรกชายหนุ่มยอมตกลง แต่แล้วก็ทำท่าจะผิดคำพูดไม่รับเงินค่าเช่าร้านอีกทั้งที่ตกลงกันไว้ดิบตี

“ที่ฉันยอมมาเปิดร้านที่นี่ก็เพราะเราตกลงเรื่องค่าเช่ากันแล้ว” หญิงสาวเริ่ม “แกก็รู้ว่าฉันอยากพยายามทำร้านนี้ด้วยตัวเอง ความฝันหนึ่งของฉันถ้ามันสามารถอยู่ในความเป็นจริงได้ ฉันคงมีความสุขกับงานของตัวเองที่สุด แ่แกให้ฉันเช่าตึกนี้ในราคาเดียวกับตึกนอกเมืองก็มากเกินไป ฉันไปแล้วติ แต่มันมากเกินไปกว่านี้ไม่ได้ และฉันแกยังทำเหมือนฉันเป็นขอทานที่ต้องรอรับอันสงส์จากแกอีก ฉันคงต้องย้ายวะ...”

คนพูดถอนใจ เธอรู้ว่าเพื่อนหวังดี เพราะหม่อมเจ้ากิตติกรคนนี้ไม่เคยเลยที่จะไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเธอไม่ว่าเรื่องไหน...แต่ครั้งนี้มันไม่เหมือนกัน

“แกช่วยฉันตลอดไปไม่ได้หรอกนะ เพราะนี่คือความฝันและอนาคตของฉัน ในโลกความจริง คนคนหนึ่งไม่สามารถได้สิ่งที่หวังมาง่ายๆ อย่างที่แกกำลังจะบันดาลให้ฉันหรอก อย่าทำให้ฉันชินกับความช่วยเหลือของแกติไปไม่อย่างนั้นฉันคงไม่โตเสียที แล้วก็คงเป็นลูกแหงของแกไปจนตาย...” ลีลาพูดเสียงแผ่วก่อนจะนิ่งแล้วพูดเสียงเรียบอีกครั้ง “...หรือเพราะเกิดคิดว่าร้านฉันคงไปไม่รอด แกถึงได้พยายามช่วยวะ”

หม่อมเจ้ากิตติกรที่นิ่งฟังมาโดยตลอดเริ่มอยู่ไม่สุขเข้าแล้ว เพราะหญิงสาวซึ่งเป็นคนสำคัญของเขากำลังเข้าใจผิดไปใหญ่

“ฉันไม่เคยดูถูกความฝันของแกนะไม่ แ่คิดว่าเราเป็นเพื่อนกัน ถ้าให้อะไรแก่ได้ฉันก็อยากให้ ขอโทษถ้าฉันทำให้แกคิดแบบนั้น...ไม่ได้ตั้งใจ”

คำขอโทษที่ดังออกมาจากปากคนที่มีชาติกำเนิดสูงส่งทำให้ลีลาสะดุดใจ ความรู้สึกผิดฉาบซัดบนใบหน้าที่เขาแสนคุ้นตาและคุ้นเคย และนั่นก็ทำให้หญิงสาวต้องรีบพูดค้นบรรยาภาศอืดอืด แล้วบัตเอาความไม่สบายใจของเขาออกไปโดยเร็ว

“ฉันก็ขอโทษเหมือนกัน...แต่ขอแค่เรื่องนี้เรื่องเดียวแหละนะ แ่เรื่องร้านของฉันเท่านั้นที่เงินของแกจะไม่เข้ามายุ่ง นอกนั้นฉันก็จะให้แกเป็นเสียเลี้ยงของฉันแบบเดิม จะตั้งใจเป็นปลิงดูดเงินดูดทองแกไม่เปลี่ยน

เฉื่อยละ โอเคไหม”

ลัลนาเสนอข้อตกลงก่อนจะมองเพื่อนสนิทอย่างรอคำตอบ ส่วน หม่อมเจ้าที่เพิ่งใจหายใจคิดว่าไปเมื่อไหร่ก็พยกหน้ายิ้มบางๆ อย่างยินยอม

“ว่าแต่...แกมีธุระอะไรกับฉันหรือ ถึงได้มาหา”

ราชินิกุลหนุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะยึดตัวนั่งตรง มองตอบนัยน์ตาวานด้วยสีหน้าและท่าทางจริงจังยามถึงเวลาที่ต้องพูดเรื่องสำคัญออกไป เพราะเขากำลังจะพูดในสิ่งที่สำคัญต่อราชสกุลของเขา และต่อ...หัวใจของเขาเองด้วย

“งั้นฉันจะไม่อ้อมค้อมบ้างละนะ”

“อือฮึ”

“ลูกไม้...เรามาแต่งงานกันเถอะ”

๓

ข้อตกลงที่พอรับได้

“ลูกไม้...เรามาแต่งงานกันเถอะ”

ลัลนามองคนพูดก่อนจะขำพรีตออกมาเพราะคิดว่าเป็นเรื่องตลก และยิ่งขำเข้าไปใหญ่เมื่อแลเห็นท่าทางเคร่งขรึมจริงจังในคำพูดนั้นของเพื่อนสนิท

“นี่คือวิธีเปลี่ยนบรรยากาศการสนทนาของแกเหรอ ขอแต่งงานเลยเนี่ยนะ ฮ่าๆ ลูกเล่นแกนี่โคตรสะเทือนขวัญเลยวะไอ้ดี”

หญิงสาวหัวเราะเสียงดังอย่างไม่ปิดบังและปิดปาก แต่คนพูดกลับนิ่งและมองทุกกิริยาของเธอโดยไม่เปลี่ยนอาการขรึมไปจากเดิม ทำให้คนที่หัวเราะขบขันอยู่นานซังก่อนจะทำตาโต ครั้นรู้แน่แล้วว่าสิ่งที่เพื่อนพูดเป็นความจริง ไม่ใช่มุกตลกวงใน

“...อย่าบอกนะว่าขอจริง!”

“อืม”

ลัลนาตาลีตาเหลือกเมื่อได้ยินหม่อมเจ้าเพื่อนสนิทไขความกระจ่างก่อนเธอจะพยายามสงบสติอารมณ์เพราะเริ่มรู้สึกจริงจังขึ้นมาบ้างแล้ว

“ได้ไง! แกจะบ้าไปใหญ่แล้วนะดี!”

หม่อมเจ้ากิตติกรถอนหายใจ ก่อนจะเริ่มเล่าความเป็นมาตั้งแต่แรกเริ่ม

“คำสั่งหม่อมป้านะ...แกจำหม่อมป้าป๊ว พระปิตุจฉาของฉัน เออ... พี่สาวคนรองของพ่อฉันได้หรือเปล่า”

ลัลนาพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะนึกถึงป้าแท้ๆ ของเพื่อนสนิทที่เธอเคยพบสองสามครั้ง

หม่อมพิลาสลักษณ์ วรเวช ณ อยุธยา แต่เดิมคือเสด็จพระองค์หญิงพิลาสลักษณ์ สายราชสกุลนรังสรรค์ ภายหลังถอดพระยศเพื่อเสกสมรสกับหม่อมเจ้าจักรินทร์ วรเวช พระสวามีซึ่งมีชั้นบรรดาศักดิ์ต่ำกว่า จึงใช้ชื่อเป็นหม่อมพิลาสลักษณ์ วรเวช ณ อยุธยา นับตั้งแต่นั้นจวบจนปัจจุบัน

“หม่อมป้าเป็นห่วงหลายเรื่องตั้งแต่ฉันกลับมาจากอังกฤษ ทั้งเรื่องคนสืบสายราชสกุลนรังสรรค์ แล้วก็เรื่องทีกลัวว่าฉันจะเป็นเกย์”

ลัลนาแทบหลุดขาออกมาเมื่อได้ยิน แต่ก็ยังวางทำนองเพราะเห็นว่าเป็นเพื่อนเครือดีมาก

“ไม่แปลกที่ป้าแกจะคิดแบบนั้น ก็แกไม่เคยคบผู้หญิงสักคนตั้งแต่เกิดมา เอ้อ ช่วยแล้วไหมละไอ้ติเอ๊ย งานนี้แกได้แต่งกับสาวไทยสไปเฉียงแน่นอนเลย”

หม่อมเจ้ากิตติกรมองคนแก่งถอนหายใจอย่างหมั่นไส้

‘มาทำเป็นพูดดี คงลืมไปแล้วสินะว่าแก่นะขอฉันแต่งงานเอาไว้’

“ฉันไม่ยอมหรอก หม่อมป้าบอกว่าถ้าฉันไม่ยอมโกโตนคลุมถุงชนก็ให้หาเมียไปให้ท่านดูตัว เพราะงั้นแก่นั้นแหละต้องมาแต่งกับฉัน ยังไงแกก็อยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำอยู่แล้วนี่ คิดซะว่าเป็นงานเสริม”

ราชินิกุลหนุ่มพูดเสียงขรึม ไม่ยอมเผยความจริงที่ว่าแท้จริงแล้วหากเขาจะขัดใจป้าคนรองก็ยอมทำได้ เพียงแต่เขาเห็นว่าเหตุผลที่หม่อมพิลาสลักษณ์แนะนำก็เป็นความจริง เพราะตั้งแต่เสด็จพระองค์ชายกิตติพิพันธุ์

พระบิดาทิววงศ์ และหม่อมเจ้าหญิงกุลกนก พระมารดาของเขาถึงชีพิตักษัย
 ภาระการสืบสายราชสกุลก็ตกอยู่ที่เขาซึ่งเป็นลูกชายเพียงคนเดียว

‘และเหนือสิ่งอื่นใดที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น...คือเขาเห็นด้วยว่าเขา
 สมควรที่จะแต่งงานได้แล้ว’

ลัลนาเริ่มขยับกายอย่างอึดอัด “แกอย่ามาทำเป็นเล่นนะดี เรื่อง
 แบบนี้ฉันไม่ตกลงด้วย ฉันยังสาวยังแสด์ แถมซิงอีกต่างหาก ชินแต่งงานกับแกไป
 ตอนหย่ากันประวัติฉันไม่ต่างพร้อยหรือเธอ”

ราชินิกุลหนุ่มมองคนยกเหตุผลอย่างใจเย็นก่อนคิดในใจ

‘ก็ไม่ต้องหย่าดี’

“อีกอย่าง คนที่ป่าแกเลือกให้อาจจะเป็นแม่หญิงไทยหัวใจใสสะอาด
 เพลอๆ แกอาจชอบเธอก็ได้นะ ฉันว่าแกควรลองเปิดโอกาสให้เธอดู
 ลักหน่อย”

“ไม่ละ ฉันไม่มีทางยอมแต่งงานกับคนที่ฉันไม่ได้รับรักหรือ” หม่อมเจ้า
 กิตติกรพูดตัดบทโดยไม่ต้องคิดนาน ก่อนชายหนุ่มจะอีกอักที่เปลือยพูด
 ความนัยออกไปจนคนฟังนั่งมองมา ทว่าเขาควรเบาใจ เพราะคนอย่าง
 ลัลนา...ไม่เคยคิดมากกับอะไรอยู่แล้วนอกจากเรื่องเงิน

คนคิดตื้นๆ เลิกคิ้วมองหม่อมเจ้ากิตติกรแล้วพูดต่อ “ก็เลยเลือก
 แต่งกับฉันที่เป็นเพื่อนแกเนี่ยนะ ให้ตายเหอะ แกต้องการให้ฉันเป็นไม้
 กั้นหมาใช้ไหมเนี่ย”

คนโล่งใจเออออตามคนเข้าใจผิดไป ตอนนี่คงขอดีๆ ไม่ได้แล้ว ถ้า
 เช่นนั้นก็ต้องชักแม่น้ำทั้งสี่สิบสามสายของประเทศไทยมาโหม่นน้ำใจคน
 ตรงหน้าแล้วละ

“น่าลูกไม้ แต่งกันหลอกๆ ໄง ขอเวลาให้ฉันสัก...เก้าสิบวัน แล้วฉัน
 จะหย่าให้”

ลัลนามองคนขอร้องอย่างซึ้งใจ อยากจะบอกเพื่อนว่ามันเป็นเรื่อง
 ใหญ่ ไม่ใช่เล่นๆ เหมือนสมัยอนุบาล แต่ก็ไม่ได้พูดออกไป ด้วย

เหตุที่ว่าหม่อมเจ้าผู้ไม่เคยมองขอสิ่งใดจากเธอที่เป็นเพื่อนเลยสักครั้ง เรื่องนี้คงเข้าขั้นวิกฤตจริงๆ เพื่อนถึงต้องวิ่งโร่มาขอให้ช่วยแบบนี้

‘ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว เรื่องแต่งงานมันเรื่องใหญ่ แต่เพื่อนเดือดร้อนมา จะใจดำไม่ช่วยก็กระไรอยู่’

หญิงสาวเพ่งมองใบหน้าราชินิกุลหนุ่ม ก่อนจะฉวยมือไปมาตรงคางมนของตัวเองแล้วครุ่นคิด “ถ้าแกมีแฟนสักคนเรื่องมันจะไม่ยุ่งยากแบบนี้”

เธอกล่าวก่อนจะเอื้อมมือไปจับที่ปลายคางของหม่อมเจ้ากิตติกร แล้วดันใบหน้าเข้าไปหันซ้ายหันขวาตามแรงมือ “บางทีฉันก็ยังสงสัยนะ ว่าทำไมเพื่อนฉันไม่มีแฟนซะที ทั้งที่แกก็ออกจะหล่อปานฉะนี้”

หม่อมเจ้ากิตติกรตกใจกับสัมผัสของลัลนา เพราะเขาไม่เคยโดนคนอื่นจับต้องใบหน้าซึ่งถือเป็นของสูงแบบนี้ แม้หญิงสาวจะเคยแตะต้องตัวเขาตามภาษาเพื่อนกัน แต่เขาก็ยังไม่คุ้นชินกับสัมผัสอ่อนของเธออยู่ดี

‘คงเพราะเธอไม่เหมือนคนอื่น...คงเพราะพิเศษกว่าคนอื่น’

“ก็ฉันไม่ชอบพวกผู้หญิง...ไม่รู้สิ มันรุกรุกตา”

ราชินิกุลหนุ่มว่า และเป็นอีกครั้งที่ลัลนาผู้คิดอะไรตื้นๆ ไม่ทันสังเกตเห็นว่าใบหน้าของคนเป็นหม่อมเจ้ากำลังหน้าซึบสีระเรื่อเพราะการกระทำของเธอ

เมื่อลัลนาได้ยินสิ่งที่เพื่อนพูดก็รีบถอนมือของตัวเองออกอย่างตกใจ “เฮ้ย! ฉันก็เป็นผู้หญิงนะ ลืมเธอ มาว่ารุกรุกตาแบบนี้ได้ไง”

“...ก็ฉันไม่เมื่อแกคนเดียวไง”

คนไม่ได้คิดอะไรก็ยังไม่คิดอะไรอยู่วันยังค่ำ ลัลนาพยักหน้ายอมเพื่อน ก่อนจะหันไปสนใจชั้นขนมตรงหน้าเพราะเริ่มหิว

หม่อมเจ้ากิตติกรมองคนที่ทำท่าจะไม่สนใจเขา ก่อนชายหนุ่มจะดึงเอาไม้ตายสุดท้ายออกมาใช้เพื่อพูดให้หญิงสาวเปลี่ยนใจ

“รู้ไหมว่าถ้าฉันต้องแต่งงานกับคนอื่น นั่นหมายความว่าเขาก็มีสิทธิ์มาร่วมใช้มรดกของราชสกุลฉันด้วย ถ้าเป็นอย่างนั้นฉันยอมแต่งงานกับแกที่เป็น

เพื่อนดีกว่า เพราะถ้าเป็นแก ฉันสบายใจที่จะแบ่งตังค์ให้ใช้”

ลัลนากระตุกเมื่อได้ยินสิ่งที่หม่อมเจ้ากิตติกรพูด ก่อนแววตาของเธอจะเผยออกมาทางสายตา ครั้นโดนหม่อมเจ้ากิตติกรผู้รู้ใส่รู้ฟุ้งใช้จุดอ่อนของเธอมาล่อตาล่อใจกัน

สำหรับคนอื่นเรื่องเงินสำคัญมากไหมเธอไม่รู้ แต่ลัลนารู้ว่าเงินนั้นมีค่าเหนือสิ่งอื่นใดมาตลอดตั้งแต่เล็กจนโต สาเหตุคงจะเริ่มตั้งแต่วันแรกที่เกิดหญิงลัลนา เกตน์ลิริ เข้าเรียนที่โรงเรียนหลวงมีชื่อแห่งหนึ่งของประเทศ เพราะนับแต่นั้นค่าของเงินก็มีค่ากับเธอมากกว่าสิ่งไหนในโลก

จากวันนั้นถึงวันนี้ ด้วยปัจจัยและเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตจวบจนเด็กหญิงกลายเป็นนางสาว ทุกอย่างได้หลอมรวมจนกลายเป็นนิสัยของเธอ... หญิงสาวผู้รักเงินตรามากกว่าดอกไม้ ลัลนาเรียนรู้อะไรในโลกใบนี้เงินตราชิ้นซ่างสำคัญนัก คนบางคนสามารถชี้คนคนหนึ่งว่าดีหรือไม่ดีได้เพียงเพราะอำนาจเงินนำพา

หญิงสาวปิดความคิดของตัวเองออกโดยการสะบัดศีรษะไปมาก่อนจะเงยหน้ามองตอบคนรอแล้วพูด

“อย่ามายั่วชะให้ยาก! แกรู้ใหม่ว่าค่าน้ำหน้านางสาวของฉัน เงินที่แกมีในวังมันไม่พอจะจ่ายหรอกไอ้ดี!”

“งั้นก็มาลองดูกันว่าคนอย่างฉันจะจ่ายไหวไหม” ราชนิกุลหนุ่มเอ่ยอย่างท้าทาย

“ฮู้ พอๆ ถึงฉันอยากจะช่วยและสนเงินแกแค่ไหน แต่เรื่องแต่งงานมันเรื่องใหญ่ละ จูๆ มาถึงจะแต่งปุบปุบ มีแต่คนบ้าเท่านั้นแหละที่จะโอเค”

หม่อมเจ้ากิตติกรถอนใจ แม้จะเริ่มพอใจที่เขาสามารถทำให้ลัลนาโอนอ่อนได้ครั้งหนึ่งแล้วก็ตาม

“แกจะคิดอะไรมากซะไม๊ ก็แค่แต่งกันเก้าสิบวัน”

“แค่นั้นจะไปทำไรได้ เก้าสิบวันนะ” ลัลนาถามกลับอย่างต้องการ

รู้แผน

“แรกๆ ก็ทำเหมือนสวิตกันก่อน พอหลังๆ ก็ค่อยหย่า บอกหม่อมป้าว่าเราเข้ากันไม่ได้ ฉันก็แกล้งทำตัวเจ็บปวดกับความรัก แค่นี้หม่อมป้าก็คงไม่บังคับให้ฉันแต่งงานกับใครอีกละ”

“แยบยล” ลัลนาที่เริ่มจะเอาด้วยเอ่ยชม

“ตกลงจะไม่แต่งงานใหม่ เออ ตามใจ ทั้งที่ฉันตั้งใจจะเป็นพ่อบุญทุ่มเสียหน่อย กะว่าถ้าแกขออะไร ฉันจะเสกให้ทุกอย่าง” ราชินิกุลหนุ่มรูปงามบ่นอย่างเสียดายก่อนทำท่าลุกขึ้น แต่คนที่ได้ฟังข้อเสนอก็รีบดึงเสื้อของเขาไว้

“ใจเย็นดีพระสหาย ทำไมใจร้อนนี้ เมนส์มาหรือ”

“ตกลงคือ...จะแต่งงานหรือไม่แต่งงาน” คนต้องการคำตอบยาม่าเสียงเข้ม เพราะไม่ตกลงด้วย ทว่าลัลนากลับแสรั้งยกมือขึ้นเคาะค้างอย่างครุ่นคิด

“อืมมม”

“อย่าลืลา”

“อืมมม”

ลัลนายังคงทำหน้าที่ราวกับคิดหนัก ก่อนมือบางจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อคิดเลข นิ้วเรียวยาวกดๆ จิ้มๆ ไปบนจอแบบทัชสกรีน ก่อนยกมืออีกข้างขึ้นมานับนิ้ว แล้วกลับไปครุ่นคิดคำนวณเหมือนตอนที่เธอกำลังตีราคาทองอยู่ที่บ้านไม่มีผิด

หม่อมเจ้ากิตติกรที่โดนแกล้งแบบไม่รู้ตัวเริ่มจะหมดความอดทน ชายหนุ่มเมื่อนั้นหันนี้ ตั้งท่าจะเดินไปจากตรงนั้นอีกครั้ง

“เออๆ แต่งก็ได้” ลัลนาตะโกนบอกก่อนจะทำหน้าเจ้าเล่ห์ต่อ “ที่แต่บอกไว้ก่อนนะติ แหวนฉันนะต้องเพชรเม็ดโตๆ เท่านั้นนะ ขอเม็ดใหญ่กว่าของชมพู่อารยา!”

ราชินิกุลหนุ่มยิ้มมุมปากอย่างพอใจ ร่างสูงยอมลดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ก่อนจะเริ่มทำตัวเป็นพ่อบุญทุ่มจริงๆ

“แกไปเลือกเอาเองละกันที่วัง ฉันให้สิบลวงเลย ใส่มันทุกนิ้ว!”

ลัลนาทำตาโตตกใจก่อนจะรีบเปิดแอปพลิเคชันอัดเสียงในมือถือขึ้นมา แล้วบังคับให้หม่อมเจ้ากิตติกรพูดประโยคสำคัญซ้ำอีกครั้ง เมื่อได้หลักฐานเป็นคลิปเสียงแล้ว คนรอบคอบก็กดเปิดฟังคลิปเสียงนั้นซ้ำสองครั้ง เพราะกลัวจะมีคำพูดบางคำของหม่อมเจ้ากิตติกรขาดตกไป แล้วเธอจะใช้มันเรียกร้องสิทธิ์ของตัวเองไม่ได้

เมื่อฟังทวนจนพอใจลัลนาก็วางเครื่องมือสื่อสารลงตรงหน้า ก่อนจะมองตอบราชินีกุลหล่มที่มองอยู่ หญิงสาวยิ้มกริ่มอย่างคนเหนือกว่า แล้วพูดเสียงดังฟังชัดให้คนตรงหน้าได้ยิน

“โอเค ตกกลางตามัน...แต่ถ้าให้ตี รีบแต่งงานพวุงนี้เลย ฉันจะรีบกอบโกย!”